

Chương Thứ hai mươi sáu

Mẹ Chồng, Nàng Dâu

Bách Đại vội vung lưới chui lên, dùng chiêu Trảo Phiếm Nam Hải, nhằm giữa ngực thiếu phụ chém mạnh một phát.

Thì ra lúc này, Bách Đại đã trông rõ thiếu phụ này chính là một trong số những người quả phụ của nhà Nam Cung.

Thiếu phụ khẽ uốn lưng ong, nhẹ nhàng tránh thoát, rồi nói to:

– Đừng đánh! Tiện thiếp muốn gặp Nhâm tướng công!

Nhâm Vô Tâm nghe tiếng, vội nói:

– Đại sư mau dừng tay lại!

Bách Đại vội đứng né qua một bên, trong tay vẫn cầm lăm lăm lưới chui, ngăm vận công lực phòng bị.

Nhâm Vô Tâm nhìn thiếu phụ, rồi chấp tay nói:

– Xin mời Tứ phu nhân vào trong này.

Hắc Y thiếu phụ thung thỉnh bước vào thạch thất, đôi mắt dăm dăm nhìn Nhâm Vô Tâm, chợt cau mày hỏi:

– Tướng công bị thương à?

Nhâm Vô Tâm gật đầu:

– Tại hạ bị cô ta đánh trúng một chuồng!

Thiếu phụ nói:

– Tiện thiếp biết tướng công đã động thủ với ả.

Nhâm Vô Tâm vội hỏi:

– Tại sao phu nhân biết?

Thiếu phụ đáp:

– Tiện thiếp thấy áo cô ả bị trường kiếm đâm thủng hai nhát, nên đoán chắc do tướng công gây ra. Quả nhiên là đúng như vậy!

Nàng chợt đảo mắt nhìn khắp Bạch Nhẫn, Bạch Đại, rồi nín lặng, không nói gì nữa.

Nhâm Vô Tâm cười một cách buồn bã, nói:

– Tứ phu nhân có điều gì thì xin cứ nói ngay cho, tại hạ bị thương nặng lắm, chắc không sống được bao lâu nữa! Nhị vị hoà thượng đây đều là người tâm phúc của tại hạ, xin phu nhân chớ ngại!

Thiếu phụ tiếp lời:

– Cũng may hôm nay gặp phiến trông coi trang viện của tiện thiếp, cũng đáng kể là một điều may trong sự không may!

Bách Nhẫn đại sư vội hỏi:

– Phu nhân nói thế thì chắc vết thương của Nhâm thí chủ còn có cơ hội được chữa khỏi chăng?

Thiếu phụ gật đầu:

– Nếu không cứu được thì tiện thiếp đã chẳng cất công tới đây. Nhưng phiến gác của tiện thiếp chỉ còn có hai canh giờ nữa thôi, thì giờ lúc này đúng là tắc đất tắc vàng, không thể giải thích cặn kẽ cho các vị nghe được. Chúng ta phải lập tức đi ngay!

Bách Đại hỏi:

– Đi đâu?

Thiếu phụ đáp:

– Đi tới chốn chữa thương cho Nhâm tướng công!

Nhâm Vô Tâm gượng cười đáp:

– Tứ phu nhân giúp đỡ tại hạ nhiều quá, tại hạ cảm kích vô cùng ...

Thiếu phụ tỏ vẻ sốt ruột, vội nói:

– Tướng công không tin tiện thiếp hay sao?

Nhâm Vô Tâm do dự một chút rồi bảo:

– Tại hạ đâu dám nghi ngờ, nhưng phu nhân có thể cho tại hạ biết trước, cách trị liệu cho thương thế của tại hạ như thế nào được không?

Tứ phu nhân vội đáp:

– Gỡ chuông phải nhờ chính người buộc chuông, chứ trong nhà Nam Cung thế gia chưa từng có thuốc giải cứu ...

Mới nghe tới đây, Bách Nhẫn, Bách Đại đã giật mình sửng sốt:

– Sao, saoPhu nhân bảo chúng tôi phải đến gặp con yêu phụ ...

Nói tới đây, tự biết lỡ lời, hai người thốt nhiên nín bặt. Tứ phu nhân Trần Phượng Trinh vẫn bình tĩnh nói tiếp:

– Đúng vậy! Cần phải gặp người ấy mới có thể chữa trị cho Nhâm tướng công. Thôi, xin mời các vị đi ngay cho, nếu chậm thì e không kịp.

Nói xong, lập tức quay mình, hấp tấp đi trước. Nhâm Vô Tâm nói nhỏ:

– Hai vị đại sư nếu có hứng thì xin cùng đi, bằng không cứ để tại hạ đi một mình cũng được.

Bách Đại nói:

– Đi chứ! Chúng tôi không thể an tâm để tướng công dấn thân vào hang cọp.

Xa xa còn nghe tiếng Trần Phượng Trinh vọng lại:

– Nếu hai vị không yên tâm, xin mời cùng đi cả cũng được.

Thế là cả ba người cùng kéo nhau ra cửa, đuổi theo Trần Phượng Trinh. Ra tới cổng ngoài, bốn người cùng trở thuật khinh công đi nhanh như gió. Đi ước chừng bảy, tám dặm tới bên dưới một sườn núi, đã thấy có ba gian nhà tranh, đứng dựa lưng vào vách đá.

Trần Phượng Trinh đến trước cửa thì dừng lại, lấy tay gõ vào vách đá ba tiếng, tức thì cánh cửa từ từ mở rộng, rồi một thiếu nữ tóc rủ ngang vai từ trong nhà bước ra. Chính là Diệp Sương Y!

Trần Phượng Trinh bước qua một bên, rồi nói:

– Xin mời các vị vào trong nhà!

Bách Đại nghiêng mình đi vào trước. Phượng Trinh ngửa mặt trông trời rồi nói:

– Chúng ta chỉ còn một canh giờ nữa thôi.

Sau khi cả bọn đã vào tới trong nhà. Diệp Sương Y châm lửa vào cây bạch trúc trên bàn, tức thì ánh nến chiếu sáng khắp cả ba gian nhà cỏ.

Trần Phượng Trinh nói nhỏ với Nhâm Vô Tâm:

– Tiện thiếp tuy đã biết rất nhiều bí ẩn trong nhà Nam Cung thế

gia, nhưng không phải hoàn toàn cái gì cũng biết, việc chữa thương cho tướng công hôm nay không dám chắc có kết quả mỹ mãn hay không, chỉ toàn trông mong vào sự may rủi của tướng công mà thôi.

Từ lúc bước chân vào gian nhà, Bách Nhẫn đại sư đã đưa mắt quan sát bốn phía, thấy trong nhà ngoài chiếc giường, chiếc bàn và mấy chiếc ghế bằng tre ra thì không còn vật gì khác nữa. Trước giường có che một bức màn gió bằng vải đen, trên giường hình như có một người đang nằm ngủ thì phải.

Nhâm Vô Tâm nghe Phượng Trinh nói xong, chỉ cười đáp:

– Điều đó tại hạ đâu dám trách phu nhân!

Trần Phượng Trinh không nói gì, thung thỉnh đi tới phía giường.

Bách Đại dùng thuật truyền âm nhập mật nói với Bách Nhẫn:

– Nếu có sự gì xảy ra, sư huynh nên lo bảo hộ Nhâm thí chủ chạy thẳng ra ngoài, để tiểu đệ đối phó với mấy người này.

Bách Nhẫn gật đầu, đứng lùi ra phía cửa. Trần Phượng Trinh vén bức màn vải đen lên, quả thấy một người con gái vận đồ đen nằm ở trên giường. Bách Đại chú ý nhìn, thấy Trần Phượng Trinh thân thể hơi run run, hình như trong lòng nàng cũng đương hồi hộp sợ hãi, không dám quả quyết tự tin.

Căn nhà tranh hoang vắng, ngọn nến chập chờn, bên ngoài trời đêm tối mịt mù, bốn bề im lặng, ngần ấy cảnh tượng đủ gieo vào lòng người ta một cảm giác hãi hùng, ghê rợn. Bách Nhẫn, Bách Đại tuy đều là những bậc cao tăng, công phu tu dưỡng khác hẳn những kẻ bình thường, mà đứng trước hoàn cảnh này cũng không khỏi hồi hộp, lo lắng.

Trần Phượng Trinh đưa hai bàn tay trắng xoa nắn khắp thân thể người con gái nằm trên giường một lúc, rồi thốt nhiên lùi thật nhanh về phía sau ba bước.

Động tác của nàng thật nhanh nhẹn lão luyện, Bách Đại tuy đã lưu ý cẩn thận mà vẫn không sao nhớ được là nàng điếm vào những huyết nào trên người Hắc Y thiếu nữ. Kế đó, nghe thấy một tiếng thở dài, rồi người ngồi trên giường chợt ngồi nhồm dậy.

Đó là một thiếu nữ diện mạo thanh tú, đôi mắt hơi tròn, mũi thẳng, miệng tươi, lông mày lá liễu, chỉ phải cái nước da trắng nhợt, mặt cắt

không còn một giọt máu.

Hắc Y thiếu nữ giờ tay sửa lại mái tóc mây xanh mượt, rồi lấy một chiếc bao tay đen lồng vào tay phải. Phượng Trinh mỉm cười một cách buồn bã nói:

– Đây là “Độc Nhân” do bà tổ sư tiện thiếp hao phí ba mươi năm tâm huyết mới bồi dưỡng nên được. Khi nào nàng đeo bao tay vào thì không những bên trong đã ngầm chứa một chất kịch độc cử thế vô song, mà võ công cũng không ai địch nổi.

Trong khi nói thì Hắc Y thiếu nữ đã bước xuống giường, thung thỉnh đi lên. Nàng không những nhan sắc đã mỹ lệ tuyệt vời, mà dáng dấp lại cực kỳ yếu điệu, nhưng toàn thân hình như bị bao trùm bởi một luồng hơi lạnh như băng sương, khiến không ai dám đến gần.

Bách Đại thấy thiếu nữ tiến về phía mình, bất giác cũng giật mình, lùi về phía sau mấy bước. Phượng Trinh vội chấp tay đặt lên trước ngực, miệng lầm nhảm đọc như người cầu kinh, Bách Nhẫn cố lắng tai nghe, nhưng vẫn không nghe rõ nàng đọc ra tiếng gì.

Thiếu nữ đang đi, thốt nhiên dừng lại, rồi ngược mắt nhìn chăm chăm vào mặt Phượng Trinh, đoạn từ từ tiến về phía nàng.

Bốn mắt nhìn nhau một lúc, Phượng Trinh khẽ đưa tay điểm vào gáy thiếu nữ hai cái.

Bách Đại vẫn đưa mắt theo dõi từng cử chỉ của Phượng Trinh, xem nàng điều khiển thiếu nữ áo đen bằng cách nào.

Đấy chính là then chốt những bí ẩn kỳ dị của nhà Nam Cung thế gia, ai hiểu được đầu mối của cái then chốt ấy, tức là đã có thể mở được tám màn bí mật, cứu được bao nhiêu cao thủ đã mắc vào cạm bẫy của nhà Nam Cung.

Nhưng Trần Phượng Trinh ra tay tuy chậm nhưng lúc điểm ngón tay vào mục tiêu thì nhanh không thể tưởng. Chưa đầy một cái chớp mắt, Bách Đại chỉ còn lơ mơ đoán phỏng đại khái, không sao nhận định được huyết đạo chính xác.

Thiếu nữ bị Phượng Trinh điểm vào sau gáy, thốt nhiên đôi má ửng hồng, cặp mắt to cũng đã linh hoạt hơn nhiều, trên môi thoáng hiện một nụ cười, từ từ ngồi xuống ghế.

Phượng Trinh vẫy Vô Tâm lại gần, khẽ nói:

– Tướng công ngồi đây, cứ nhìn thẳng vào mắt nàng, để tiện thiếp bảo nàng chữa bệnh.

Nhâm Vô Tâm lúc này đã mất hết cái khí cao ngạo, lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống, đối diện với thiếu nữ áo đen.

Phượng Trinh khẽ đằng hắng một tiếng, rồi hỏi thiếu nữ:

– Lan Cô! Lan Cô có biết vị tướng công này là ai không?

Hắc Y thiếu nữ đang nhắm mắt, nghe Phượng Trinh hỏi vậy liền mở mắt ra, dăm dăm nhìn vào mặt Vô Tâm một lát, rồi cười một cách dễ dãi đáp:

– À, hình như tiểu nữ đã gặp ở đâu đó một lần ...

Phượng Trinh liền dùng thuật “ truyền âm nhập mật” nói với Vô Tâm:

– Nhâm tướng công! Lúc này thần trí của nàng đã tạm phục hồi trong chốc lát, nhưng trong lòng nàng vẫn còn ghi nhớ rất nhiều những chuyện hận thù, chém giết. Tướng công phải lựa những lời thân mật, ngọt ngào để nói với nàng, cốt làm cho nàng đối với tướng công có đôi chút cảm tình, rồi tiện thiếp mới bảo nàng trị thương cho mới được.

Nhâm Vô Tâm cau mày nghĩ thầm:

– Biết nói chuyện gì bây giờ?

Chàng ngược nhìn lên, vừa đúng lúc bắt gặp nụ cười tươi như hoa của nàng, liền thừa cơ nói:

– Võ công của cô nương cao tuyệt! Tại hạ bái phục vô cùng.

Lan Cô nghe chàng khen, sắc mặt hớn hở, hình như đắc ý lắm, liền giơ bàn tay đeo bao lên, cười nói:

– Cao nhân thiên hạ, chưa ai chịu nổi ta một chuồng... (nàng ngừng một lát, lại tiếp). Chúng ta động thủ thử xem!

Câu nói của nàng có vẻ ngây ngô, không khác gì một đứa trẻ con chưa hiểu việc đời.

Nhâm Vô Tâm còn đang băn khoăn, chưa biết nói gì thì Trần Phượng Trinh đã thừa cơ đón lời:

– Vị tướng công đây đã động thủ với Lan Cô và bị nội thương. Bây giờ nhờ Lan Cô chữa hộ.

Không khí trong phòng lúc này đã hoàn toàn yên lặng, bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào Lan Cô. Chỉ thấy nàng thông thả tháo chiếc bao tay, để lộ bàn tay đẹp như ngà ngọc, năm đầu ngón tay thon thon trắng nõn vừa đưa lên, tức thì một làn u hương phảng phất, tỏa khắp gian nhà.

Không ai có thể tưởng tượng nổi, một bàn tay diễm lệ tuyệt trần như vậy, lại nhuộm toàn mùi máu tanh nồng.

Lúc này Trần Phượng Trinh thân thể chợt run lẩy bẩy, mồ hôi toát ra đầm đìa trên vầng trán ngọc, thì ra chính nàng cũng không dám tự tin là nàng có đủ uy lực khống chế nổi chiếc bàn tay mỹ lệ ấy không.

Nhâm Vô Tâm sắc mặt cũng xám ngoét như tàn tro, đôi mắt đăm đăm không rời bàn tay ngọc.

Bách Nhẫn, Bách Đại nhích lên hai bước, ngậm đề tụ công lực toàn thân, phòng bị sẵn sàng, chỉ chờ tình thế bất chợt biến đổi thì lập tức tấn công.

Chợt nghe Lan Cô hỏi:

– Người bị thương nặng lắm ư?

Nhâm Vô Tâm gật đầu:

– Chất độc đã ngấm vào phủ tạng.

Lan Cô liền bảo:

– Để ta xem chất độc có còn cứu được không đã.

Nhâm Vô Tâm đáp:

– Tại hạ bị thương ở sau lưng, sợ không tiện coi chẳng?

Phượng Trinh nhìn ra ngoài trời, vội nói:

– Việc trị thương là cần thiết, tướng công không nên câu nệ.

Nhâm Vô Tâm cởi bỏ áo ngoài, Phượng Trinh vội vàng xé chiếc áo lót mình của chàng ra, tức thì trong thấy dấu bàn tay đỏ lửng in trên lưng chàng, chỉ còn cách huyết Mệnh Môn chừng hơn một tấc.

Bách Nhẫn đại sư rùng mình, nghĩ thầm: “Nguy hiểm quá! Vết bàn

tay này chỉ cần nhích về bên trái một tấc nữa, thì lúc này chắc chàng đã bỏ mạng trong cơn động rồi.”

Lan Cô đặt bàn tay ngọc lên vết thương của Vô Tâm, rồi từ từ nhắm mắt lại.

Ước chừng nguội chén trà, bàn tay ngọc của Lan Cô thốt nhiên hiện lên một màu hồng hồng, trước còn hơi mờ nhạt, sau mỗi lúc một thấm dần. Chỉ trong nháy mắt, bàn tay trắng như tuyết đã biến thành màu đỏ sẫm.

Khi nhìn tới Nhâm Vô Tâm, thấy chàng hình như đang cố gắng chịu những nỗi cực kì đau đớn, mồ hôi nhỏ xuống từng giọt.

Bách Đại nắm chặt bàn tay, đăm đăm nhìn Lan Cô, chỉ chực chờ sẵn sàng ra tay.

Lại ước chừng nguội một chén trà nữa, những giọt mồ hôi trên trán Vô Tâm mới thấy ráo dần, nét mặt chàng dần dần đã trở nên bình tĩnh.

Phượng Trinh thì cứ đi đi lại lại, bồn chồn như con kiến bò trên miếng chén nước nóng. Sắc mặt lộ vẻ bối rối.

Thốt nhiên nghe phía ngoài như có một viên đá ném cách một tiếng vào song cửa sổ. Trần Phượng Trinh tái mặt, vội giơ tay phẩy tắt ngọn nến. Tức thì ba gian nhà tranh đều tối thui như mực.

Chợt nghe tiếng Phượng Trinh thì thào nói nhỏ:

– Người tới đây có thể là bà bà tôi, cũng có thể là con dâu tôi, nhưng dù là ai đi nữa mà họ biết tôi phản bội Nam Cung thế gia, ngầm giúp đỡ các vị, tất cũng mách đến tai tổ bà tôi, dẫu nào tôi cũng không tránh khỏi cái chết. Vậy chỉ còn một kế duy nhất là ta phải giết người này đi để diệt khẩu, nếu không thì cả ngàn người này tính mệnh đều nguy mất ...

Ngừng một lát, nàng nói tiếp:

– Tôi nghe nói võ công Thiếu Lâm đã được công nhận là lãnh tụ của Võ Lâm, bảy mươi hai môn tuyệt kỹ quán tuyệt thiên hạ. Lát nữa, hai vị thấy tôi ra tay thì xin hợp lực tấn công, thủ pháp càng độc, càng nhanh càng tốt. Làm thế nào để chỉ trong năm, ba hiệp là hạ ngay được đối thủ ...

Bách Nhẫn cũng hạ giọng nói nhỏ:

– Nhưng ...

Phượng Trinh vội ngắt lời:

– Hoàn cảnh của chúng ta lúc này đã mấp mé gần cái chết, tôi không còn thì giờ để nghe các vị góp ý kiến được nữa. Tôi biết các vị hoà thượng Thiếu Lâm xưa nay vẫn giữ quy cũ, động thủ cần phải chính đại đàng hoàng, chỉ một chọi một, dựa vào võ công cao thấp, quyết định hơn thua. Nhưng đây không phải là một cuộc tỷ võ, vấn đề là đối phương sống, mình chết, đối phương chết, mình sống, thế thôi!

Vừa nói tới đây, chợt nghe tiếng cát đá ném rào rào lướt qua mái nhà.

Phượng Trinh thì thào nói tiếp:

– Đến rồi! Hai vị chuẩn bị sẵn sàng đi, hễ thấy tôi ra tay thì hai vị đánh từ hai phía vào. Người ấy dù võ công cao mà trong lúc bất ngờ, bị ba mặt dồn lại, tất cũng khó lòng tránh thoát.

Bách Nhẫn, Bách Đại chưa kịp trả lời, đã thấy tiếng giầy lẹp xẹp đi tới phía cửa. Tiếng giầy đã tới cửa, thốt nhiên lại dừng lại, người đứng ngoài hình như muốn vào nhưng còn có ý do dự.

Bách Nhẫn chú ý trông ra, chỉ thấy người ấy thân thể nhỏ nhắn, đứng sừng sững ngay giữa cửa ra vào, không nói không rằng, mà cũng không lui không tiến.

Bách Nhẫn, Bách Đại ngậm tịt công lực, chờ Trần Phượng Trinh ra tay trước.

Một trận gió thoáng qua, làm tung bay tà áo của người đứng ngoài cửa, người đó giơ tay sửa lại mấy sợi tóc bay loà xoà trước trán, rồi cất giọng trầm trầm hỏi:

– Tứ bà má có trong ấy không ạ?

Trong nhà có tiếng Phượng Trinh đáp lại:

– Linh nhi đó à!

Người con gái thỏ thẻ đáp:

– Dạ! Sao bà má không thấp đèn lên?

Phượng Trinh đáp:

– Thấp đèn lại sợ cường địch chú ý.

Chợt nghe người con gái cười nhẹ một tiếng rồi nói:

– Nhi tức có mấy việc không hiểu, vẫn muốn hỏi Tứ bà má đã lâu, nhưng chưa có dịp, ít khi được một đêm thông thả như đêm nay.

Phượng Trinh không đáp, chỉ hỏi lại:

– Con đến đây thay phiên cho ta đấy ư?

Thiếu nữ đáp:

– Lão tổ bà hình như đã có ý nghi ngờ bà má!

Phượng Trinh lạnh lùng đáp:

– Bà tổ nghi ngờ ta vì cái gì?

Thiếu nữ đáp:

– Bà tổ nghi ngờ bà má tư thông với cường địch, tiết lộ những bí mật quan trọng của Nam Cung thế gia.

Phượng Trinh lại lạnh lùng hỏi:

– Con phụng mệnh bà tổ đến đây giết ta chăng?

Người con gái trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Lão tổ bà có ý định thế thật, nhưng nhi tức tuyệt không có ý ấy...

Nàng ngừng một lát, rồi lại tiếp:

– Nhi tức có một việc nghi ngờ, muốn hỏi bà má.

Phượng Trinh đáp:

– Con muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi.

Thiếu nữ chợt rảo bước vào phòng, vừa đi vừa nói:

– Bà má cứ yên tâm, trước khi trời sáng, lão tổ bà quyết không phái người đến đây đâu.

Phượng Trinh sảng tiếng nói to:

– Lão tổ bà đoán không sai. Bà ấy đã sai người đến đây thì người cũng đừng hòng toàn mạng mà về.

Người con gái cười một cách nhẹ nhàng:

– Lão tổ bà đã dạy nhi tức phương pháp giết bà má. Bà má dù võ

công cao đến đâu, cũng không thể chống cự nổi!

Phượng Trinh “hừ” một tiếng, rồi nói:

– Ta đã mai phục rất nhiều cao thủ trong gian nhà lá này. Chỉ cần ta ra lệnh một câu thì người sẽ bị nát thây ra từng mảnh.

Thiếu nữ khề dang háng một tiếng, rồi nói:

– Lão tổ bà đã đoán trước rằng nhi tức tới đây sẽ gặp nguy hiểm, vậy mà quả nhiên đúng thật. Nhưng nhi tức quyết không khi nào nỡ hại bà má, nếu bà má vui lòng hợp tác với nhi tức. Nhi tức sẽ tìm cách che đậy, khiến tổ bà không những không nghi ngờ bà má mà trái lại còn tín nhiệm hơn trước nữa là khác.

Phượng Trinh sững sốt hỏi:

– Thế nào? Người cũng định ...

Nàng định hỏi: “Người cũng định bội phản Nam Cung thế gia ư?” nhưng lại ngại miệng nên không muốn nói tiếp.

Thiếu nữ thở dài nói:

– Nhi tức ngờ rằng chúng ta đều bị trúng kịch độc cả, bất cứ lúc nào lão tổ bà muốn chúng ta chết cũng dễ như trở bàn tay.

Nàng cười một cách cay đắng, rồi tiếp:

– Nhi tức chỉ không biết rằng chất độc trong người chúng ta cho đến khi nào sẽ phát tác mà thôi.

Trần Phượng Trinh chợt thở dài nói:

– Vậy trước khi người tới đây, lão tổ bà đã dặn cho người biết cách làm cho chất độc trong người ta phát tác, phải không?

Thiếu nữ đáp:

– Đúng thế! Do đó, nhi tức có thể hạ sát bà má ngay trong nháy mắt, khiến bà má trở tay không kịp.

Trần Phượng Trinh biết rằng nàng không nói dối, chỉ thở dài một tiếng, lẳng lặng không nói gì nữa.

Bách Nhân, Bách Đại núp trong xó tối, lắng nghe, đã biết rõ địa vị hai người, tuy là mẹ chồng nàng dâu nhưng cả hai đều dùng những lời lẽ sắc bén để đối chọi nhau, chẳng ai chịu ai, đã thế còn lăm le định giết

nhau nữa, thật là kỳ dị!

Kế lại nghe thiếu nữ nói tiếp:

– Khi nhi tức lại đây, lão bà tổ đã phái mười hai cao thủ theo đi. Máy người đó còn đang chờ ở ngoài kia, nhi tức chỉ cần huyết một tiếng sáo là họ sẽ chạy ngay đến.

Phượng Trinh thở dài nói:

– Lão tổ bà hôm nay sai người giết ta. Biết đâu sau này cũng sẽ sai người khác giết người.

Thiếu nữ thủng thỉnh đáp:

– Bởi thế, nhi tức mới suy đi nghĩ lại, không muốn giết bà má nữa. Kỳ thực chúng ta tuy là con cháu của bà ta nhưng cùng với những cao thủ do bà ta bắt được thì hoàn cảnh cũng chẳng hơn gì nhau, cũng cùng bị thuốc độc khống chế, không biết chết sống lúc nào.

Phượng Trinh thở dài:

– Người biết lo xa nghĩ sâu như thế, thật ta cũng không ngờ!

Thiếu nữ lại hạ giọng nói tiếp:

– Nhi tức vẫn ngờ rằng không biết con trai bà má đã chết thật rồi không?

Phượng Trinh sửng sốt hỏi:

– Sao tự nhiên người lại hỏi vậy? Ta thực chưa bao giờ nghĩ đến điều ấy.

Thiếu nữ thở dài:

– Nhi tức cũng chỉ đoán phỏng đó thôi. Nhưng nếu bọn họ quả nhiên chết thật, thì chắc cũng do lão tổ bà chủ mưu ...

Bách Nhẫn, Bách Đại nghe tới đây, bất giác choáng cả người, họ không ngờ trên đời lại có câu chuyện quái gở đến thế? Tuy hai người đã nghe thấy hản hoi, mà vẫn không dám tin ở tai mình.

Phượng Trinh chợt đằng hắng một tiếng, ngắt lời thiếu nữ, rồi nói to:

– Xin mời hai vị đại sư ra ngoài này!

Bách Nhẫn, Bách Đại lúc này mới trông rõ khuôn mặt người thiếu

nữ, chỉ thấy nàng dung nhan kiều lệ, mắt phượng mày ngài, môi son má phấn. Bộ dạ hành y bó sát lấy người, càng làm lộ tấm lưng thon nhỏ.

Cùng là một vị tuyệt thế giai nhân, nhưng lúc này với vừa rồi đã gây cho người ta hai ấn tượng khác nhau một trời, một vực.

Mỹ nhân khẽ ngược cặp mắt long lanh, trong như nước hồ thu nhìn hết Bách Đại lại nhìn Bách Nhẫn, đoạn hé cặp môi son thỏ thẻ hỏi:

– Nếu tôi đoán không lầm thì hai vị đại sư đều là cao tăng ở chùa Thiếu Lâm phải không ạ?

Bách Nhẫn chấp tay nói:

– Bần tăng là Bách Nhẫn. Còn sư đệ đây là Bách Đại!

Thiếu nữ cũng nghiêng mình nói:

– Tiện nữ là Điền Tú Linh!

Nói xong, nàng quay nhìn Nhâm Vô Tâm, hỏi:

– Người này đang được trị thương ư?

Phượng Trinh gật đầu rồi nói:

– Người có biết cách khống chế Lan Cô không?

Điền Tú Linh đáp:

– Nhi tức đã được lão tổ bà truyền lại.

Trần Phượng Trinh nói:

– Nếu vậy người trông hộ dùm ta việc này, ta phải về ngay, kéo lão tổ bà lại thêm nghi ngờ.

Nói xong, đứng lên vái chào Bách Nhẫn, Bách Đại, rồi vút một cái, đã băng mình ra cửa đi mất.

Bách Đại nghĩ thầm: “Người này kỳ thật! Nói đi là đi, không hề dằn dò gì cả. Mình phải làm thế nào bây giờ?”.

Ông bèn ngẩng đầu lên, hỏi Điền Tú Linh:

– Nữ thí chủ có quen Nhâm tướng công không?

Điền Tú Linh chú ý nhìn Nhâm Vô Tâm một lúc, rồi gật đầu đáp:

– Tôi có biết!

Đoạn nàng ta lại gần, đưa hai bàn tay ngọc vuốt ve Lan Cô một lúc.

Chỉ thấy Lan Cô từ từ ngã người ra phía sau, hai mắt cũng dần dần nhắm lại, tựa như người ngủ say.

Tú Linh bế Lan Cô đặt lên giường, lấy mảnh vải đen trùm lên, rồi quay lại nói với Bách Nhẫn, Bách Đại:

– Hai vị có thể tới thăm quý hữu được rồi.

Dứt lời cũng bỏ ra cửa đi luôn.

Hai người liền bước đến gần Nhâm Vô Tâm, thấy chàng nhắm mắt ngồi im, da dẻ hồng hào, thần thái bình tĩnh, hình như đang vận khí điều tức.

Bách Nhẫn đại sư bảo Bách Đại:

– Ta đừng làm rộn Nhâm tướng công vội. Hãy thử chờ một chút xem sao.

Bách Đại vội bảo:

– Nhâm thí chủ ngồi lâu lắm rồi mà vẫn chưa tỉnh, rõ ràng là vết thương chưa khỏi, chân khí đình trệ chưa lưu thông được. Không biết ta có nên giúp một tay không?

Vừa nói xong lại thấy Điền Tú Linh bước vào, nàng nói:

– Nhâm thiếu hiệp bị trọng thương bởi tay Lan Cô thì trừ Lan Cô ra trên đời không ai có thể trị được. Các vị đừng chạm vào!

Bách Đại nói:

– Nhâm tướng công là người có đại chí, hiệp cốt nhân tâm, xin nữ thí chủ tận tâm cứu giúp cho.

Điền Tú Linh nhìn kỹ Nhâm Vô Tâm rồi đáp:

– Nếu Lan Cô không cứu được thì tôi cũng đành chịu thua. Hai vị đại sư hãy nán chờ một lúc nữa xem sao.

Nói xong liền ngồi xuống ghế. Bách Nhẫn liền chấp tay nói:

– Nữ thí chủ, lão nạp có mấy việc nghi ngờ, muốn thỉnh giáo nữ thí chủ.

Điền Tú Linh đáp:

– Xin đại sư cứ hỏi!

Bách Nhãn liền hỏi:

– Nam Cung thế gia kể từ hồi Nam Cung lão tiên bối đánh bại cao thủ thiên hạ, đoạt được Tam Bảo, vẫn được thiên hạ võ lâm sùng bái, danh tiếng lẫy lừng, địa vị tôn quý, có thể nói là từ xưa đến nay chưa có một nhân vật nào sánh kịp. Vậy mà lệnh tổ bà không chịu ngồi yên thụ hưởng danh vọng, lại cố tình làm mưa làm gió, quấy rối võ lâm như thế là có làm sao?

Điền Tú Linh cười nhẹ một tiếng, hình như muốn nói lại thôi.

Bách Nhãn đại sư ngừng một chút, rồi nói tiếp:

– Người trong giang hồ có kẻ xấu người tốt, hoặc giả có kẻ tham lam dòm ngó Tam Bảo, hoặc có kẻ ghen ghét vì cái hưng thịnh nhà Nam Cung mà mưu toan vượt quy cũ võ lâm. Nhưng nếu quả có thế thì sao Nam Cung thế gia không cầu chín đại môn phái ra tay tương trợ?

Tú Linh nhướng mày đáp:

– Điều ấy tôi đã rõ. Đại sư có nói với tôi cũng chẳng ích gì.

Bách Nhãn nghiêm trang nói:

– Lão nạp cũng biết nữ thí chủ không thể tác chủ được, nhưng cũng xin chuyển cáo với lệnh tổ bà rằng: “Đại kiếp chưa tạo thành, nếu biết kịp thời tỉnh ngộ, thì vẫn còn cách cứu vãn được.” Lão nạp xin lấy danh phận là chủ môn Thiếu Lâm Tự đứng ra hoà giải và điều tra hung thủ sát hại mấy vị nam chủ nhân nhà Nam Cung thế gia.

Tú Linh trầm ngâm một lúc, rồi thở dài:

– Đại sư nói tuy phải nhưng tiếc rằng đã muộn quá rồi!

Bách Đại đại sư nói theo:

– Lệnh tổ bà có dụng tâm riêng, nên đã dự mưu từ lâu, cố tạo nên một trường sát kiếp trong võ lâm. Tình thế lúc này đã như mũi tên đặt trước dây cung, e khó lòng khuyên được bà ta hồi tâm chuyển ý.

Tú Linh chỉ gạt đầu, lẳng lặng không đáp. Bách Nhãn đại sư lại nói:

– Người ta có câu “Sơ bất gián thân”, bản tăng là người xuất gia, lại càng không nên dùng lời nói khéo để cầu lợi. Nhưng việc này có quan hệ rất lớn đến sự an nguy của võ lâm đồng đạo trong thiên hạ, không phải là chuyện thường nên bản tăng không thể không vì thương sinh

linh của thiên hạ mà thỉnh cầu phu nhân nên vì đại nghĩa diệt thân.

Tú Linh lạnh lùng ngắt lời:

– Cho dù các vị có liên hợp các cao thủ võ lâm trong thiên hạ lại, tôi tin rằng cũng không thể nào thắng nổi Nam Cung thế gia.

Bách Đại nói:

– Vì thế chúng tôi mới phải thỉnh cầu nữ thí chủ vì võ lâm thiên hạ mà trù tính cho một diệu sách.

Tú Linh trầm ngâm một lát, rồi đáp:

– Đây là một việc bí ẩn cực kỳ trọng đại bắt nguồn từ mấy trăm năm trước đây, mãi đến bây giờ lão tổ bà tôi mới phát hiện ra, thế thôi!

Bách Nhẫn, Bách Đại đều chú hết tinh thần, lắng tai nghe nàng nói, trên nét mặt của hai người đều lộ vẻ thiết tha kỳ vọng.